

utoljára októberben láttam,
aztán összefolytak a hónapok.

Bólintott, beszélgettünk még.
Adtam neki valamennyi pénzt.
Félrevontam, a szemébe néztem:
“mondd meg, innen hová mész?”

(Hova mehetek?
Ugyan hova mehetek?)

Mielőtt elment, mondott valamit
– emlékszem rá, mert hirtelen
kigyúlt a fény a szemében,
és újra olyan volt, mint régen.

“Hát látod, én is inkább
ezt a belső világot választottam,
az álmaim világát.
És neked is ezt tanácsolnám.”

Lázár Domokos

Csak mi

Vihar készül, nem jön befelé fény,
Az ablakon túl már elsötétült minden.
Csak te, csak te láthatsz ilyenek,
Ez vagyok én, épp most jöttem elő.

Mikor minden láthatatlan, én akkor élek,
Mikor elsötétül minden, én tündökölok.

A lemenő napnak vörös a széle,
Átitatja az estét, de annak is vége.
Csak te, csak te virrasztasz éjjel
És én, én csak ilyenkor jövök elő.

Mikor minden láthatatlan, mi akkor élünk,
Mikor elsötétül minden, mi tündökölünk,
Ha minden láthatatlan, csak akkor látszunk,
Csak te, csak én, csak mi maradtunk.

